Quiſquis hec recogitauerit/alto et fideli
animo. nō poterit nō amare amorē ſuum
talez. qui pure grat⁹ eſt ex amore. nō ex me
ritis vel vtilitate vel oblectatiōe. ſed ſolus
amor ꝑ amorē. ꝓut Salomon dictus eſt
amabilis dn̄o nō qꝛ mereret̄ qui tāta de-
meruit. nec (vt dicit̄) ꝓ ſuis pulcris ocul'/
ſed gratuito prorſus amore ꝓueniēte. nec
alud ꝑter amorē querēte. ¶ Tu fac ⁊ red-
de ſilr̄. ama amantē te/⁊ ſi nō pari affectu
nec affatu. nec effectu Fac quod tuū eſt. de
ſidera/etſi deſiderare nō ſufficis/deſidera
deſiderare et cōcupiſcere. qm̄ deſiderium
pauperū exaudiuit dn̄s. Fiet vt aliqn̄ cor
accēſum inflāmet̄ amore. ⁊ ita lucebit ⁊ ra
diabit latiſſime amor tu⁹/ ambiens totaꝫ
ſperā actiuitatis tue. nedū vſqꝫ ad celū ſed
etiā ſupra celū celoꝝ. Dices ex ſentētia il-
lud amatricis inſane ſed cupiētis Ille me
os primus q̇ me ſibi iunxit amores. Ab-
ſtulit. ille habeat ſecum ſeruetqꝫ ſepulcro.
Prim⁹ itaqꝫ qui ſibi te iunxit/q̄s ali⁹ fuit
niſi creator tuus? Quid eni prius merue
ras? Habeat ille amores tuos/prim⁹ ⁊ ſo-
lus ſecū. ⁊ tuo ſuoqꝫ ſeruet ſepulcro/exbi-
bitur⁹ eos vbi nō habebit finē amor Trāſ
fer ad teuulgare carmen illō nō petulāter
ſed vtilr̄. Ames ꝓmiers amours ieme ten-
drai. hoc eſt. Ego me referā vel reducā ad
primos amores meos. Uide q̄ſo qui fue
rint ꝓmi amores tui ꝑterqꝫ illius/de quo
Apl's. Deus autē qui diues eſt in miſeri-
cordia/ꝓpter nimiā caritatē ſuaꝫ q̄ dilexit
nos/cū eſſemus mortui peccatꝭ/ cōuiuifi
·Z· cauit nos xp̄o. ¶ Conſequēter adaptari
pn̄t conſideratōes varie/circa panē hunc
ſacramētalē ⁊ ſupſubſtātialē/ſub diuerſis
ſil'itudinibꝫ ⁊ ſimbolis/ſub quadā incōne
xione ⁊ cōnexis. ſicut oīa q̄ ſūt in mūdo/re
ducunt̄ ad monadē q̄ eſt vn⁹ deus. Noſtꝝ
hic ⁊ nūc eternitatis ⁊ tp̄is. centꝝ ſcꝫ eter-
nitatis qd̄ vbiqꝫ eſt ⁊ circūferētia nuſqꝫ Et
poſtremo q̇ ꝑſeuerauerit pulſans / dabit
amic⁹ panes quotqt̄ hꝫ neceſſarios. q̇ pro
fecto oēs quotqt̄ ſunt/ſunt vnū neceſſari-
um. qd̄ eſt res hui⁹ ſacramēti. vnitas vide
licet corꝑis myſtici. q̄ fit vt vnus panis et
vnū corpus m'lti ſum⁹ oēs qui de vno pa
ne ⁊ de vno calice ꝑticipam⁹ Unā hāc pe-
tebat Dauid a dn̄o ꝙ ꝑriceps eſſet oīm ti
mentiū ¶ Beat⁹ q̇ mādacat hūc panē in
regno celoꝝ qd̄ eſt eccl'ia. q̇ panis eſt ange
loꝝ nō ſacramētalr̄ vt nobis ſed ſpūaliter

⁊ ꝯformitate etſi nō ſpecifica qm̄ angl'os
xp̄s non appꝛhendit. cōformitas tamē eſt
in genere intellectualis nature. quā in hu
manitate ſuſcepit xp̄s. hoc eſt. ad ſe cepit
in icarnatōe. ſed ⁊ quotidie ſuſcipit come
dentē ſe. nō tanqꝫ cibū carnis ſed ſpūs. q̇
in deū ſuo modo ꝯuertit̄ ⁊ fit vn⁹ cum deo
ſpūs. Propterea voluit in ſcripturis bea-
titudinē xp̄s ſignificare ſub comeſtionis
nomine. Non eniꝫ eſt coniūctio p'mior
realior ⁊ intimior qꝫ cibi ad cibatū. Uer⁹
ergo xp̄s comedit nos ſuſcipit nos ⁊ cōti-
net in hoc ſacramēto/ qꝫ nos ip̄m. exēplo
forme atqꝫ materie. qꝫuis ibi ſit reciproca
tio mirabilis. qꝛ viciſſim vnū eſt in altero
qua verificat̄ illud xp̄i Qui manducat me
am carnē ⁊ bibit meū ſanguinē/in me ma
net: ⁊ ego in eo Hoc eſt exxeniū ſingulare
quod ſacerdos celebrās dat eccleſie taꝫ in
corꝑe qꝫ in mēbris Btūs igit̄ qui celebrat
maxime ſi nō expertē ſe fecerit ꝑ indignita
tem tāti doni. quod amicus nō ſolū com
modat vt petebat̄ quaſi reddendū. ſed dat
poſſidendū. nec ad ternariū coartat. ſꝫ ad
oēm prorſus neceſſitatē dat ſufficiēter et
accumulat. qꝛ merita ſupplicātiū excedit
et vota ¶ Finaliter/ſi grām dicit ſapiens
vn⁹ eſſe ꝑadiſum in benedictōibꝫ/nūquid
nō eukariſtia q̄ per excellentiā dicit̄ bona
grā/rite dicet̄ ⁊ erit ꝑadiſus? Eſt igitur re-
cipiens eucbariſtiā/ꝑticeps illius ſupad
mirande dignitatis. ꝓmiſſi ꝑticeps/qd̄
dn̄s petēti latroni dn̄e memēto mei dum
veneris in regnū tuum iureiurādo dixit.
Amē dico tibi/hodie mecū eris in ꝑadiſo
Ubi papa ibi Roma. vbi rex ibi regnum.
Gaudeat idcirco ſacerdos ⁊ tāte felicitati
nō ſit ingratus. nec abijciat grāꝫ dei q̄ nu
trix eſt oīm vt dicit alter ſapiens. ⁊ de qua
Apl's. Gratia dei vita eterna. Sit illō ho
die hic ⁊ nūc tp̄is ꝑ ſpem ⁊ ſubarratiōem ⁊
hic ⁊ nūc eternitatis ꝑ finalē anime perſe-
uerantis aſſecutionem. ¶ Finit·

¶ Sequūtur epiſto·le quedā eiuſdem cancellarij·

Dum placuit humili caritati/Re-
uerendiſſimi patris ac preceptoꝛ-
ris mei ꝓcipui quē circūſpectiōe et
diſcretōne fideliſſima preditū eſſe nullus
negat qui eū cognouerit. Is eſt cameracē

ſis Epõ: duꝫ inquã ſibi placuit dicere me
ad viſitandũ ter domũ veſtrã. Tandẽ int̃
multa cõuenerã cum dño Priore veſtro ⁊
tecum vt mutuo ſup ſtatu germani noſtri
nouicij ſcriberemꝯ/ que ingrenda cogno-
ſcendaq̃ videtur. nã ea lex eſt vt vel ſermo
ne vel ſcripto/ libẽter ſe viſitent. ſe inſtru-
ant/ ſe ſolẽtur/ amici Ego p̃terea iure meo
mihi videbar rõnabiliter vſurpare magi-
ſteriũ aliqḋ iudicandi de ſtatu ſuo. tã p ex
pientias ꝓprias/ q̃ꝫ p inſtructiões/ adquiſi
tũ iam vſq̃ ad ꝓpinquã etatẽ ſenectutis. ſi
conditões eiuſdẽ fratris/ ſi tentatões inſu
p aut motiones circa ſuũ ꝓpoſitũ emergẽ-
tes/ eodẽ fraternalr̃ reuelãte/ cognoſcereꝫ.
Ita eni cõpoſita eſt hoim natura ſicut
ponit̃ apud Terentiũ/ vt meliꝯ aliena q̃ꝫ
noſtra videamꝯ/ quod maxime locũ habꝫ
in adoleſcẽtibus inexptis. qui de ſe ſibi ci
to mentiũtur neſciẽtes. q̇ preterea ſuã egri
tudinẽ animoꝝ/ credũt freqũter ſanitatẽ
magnã eſſe. vſq̃ adeo vt iraſcãtur volẽti
bus eoꝝ curam gerere ⁊ nõ adq̇eſcãt mo-
nitoribꝫ niſi oĩa dixerint q̃ in coꝝ verſant̃
corde Fit ampliꝯ: vt ſepe docẽdi inſtruen
di ↄſulendi ſentẽtias adaptandi magiſte
riũ p̃ſumant etiã apḋ incompabiliter ſeni
ores ⁊ exptos. non aliter q̃ꝫ ſi egrotus ali-
quis doceat medicuꝫ quomõ curãdus ab
eo ſit. ⁊ q̇bus medicamentis. q̇bus ve mo
dis ⁊ regulis ac dietis ſubleuãdus ¶ In-
tellige frater q̃ dico. res talis apud me pri-
dẽ incepta cõtinuat̃. abijcioꝛ. doceoꝛ. no-
lo plura dicere. Nunc vero ſi ita eſt frat̃ vt
indignꝯ ſim. inſipiens ſim. reprobꝯ ſim. ne
ſciẽs quippiã. iudicet me ſcḋꝫ iudiciũ di-
ligentiũ nomẽ ſuũ. Si autẽ tu alr̃ ſentis/
noli obſecro dare ſolicite caritati mee re-
pulſas taꝫ acerbas. noli tibi tueq̃ opinio
ni affecte ad religioneꝫ ꝓpriã ſic inniti/ vt
ledas ſpõte eum qui te diligit in veritate.
Sit pectus tuũ tam dilãtũ vt duos frẽs
ſimul recipiat. alterũ ⁊ me. coanguſtatũ eẽ
nimis ſtratuꝫ cordis tui ſi ab eodẽ cadere
me neceſſe eſt. Sꝫ nec neceſſe. nec oportu
nũ. nec etiã voluntariũ ſcio hoc. etſi ita lo-
quoꝛ. verũtñ vocẽ opis hꝯ voluntarie di
lectõis indicatricẽ erigo Cõicemꝯ vt amã
tes ſi amantes. ¶ At vero forſitan obijci-
es imo obijcies certe. Turbãt he litere tue
fratrẽ noſtꝝ. inquietãt eũ. ſurripiũt ab eo
ſomnũ. phantaſias ĩportunas gignũt. q̃ꝫ
obꝛem. dimittat̃ ſibi ipſi et deo. relinquat̃

conſcientie ſue. quid oportet eius ſecreta
rimari/ quid neceſſe eſt quieſcere volentẽ.
te ſcriptis alloqui: Videris frater q̇d iam
reſponderim. Volo ſicut amicus ⁊ frater
vel conſolari/ vel gaudere cũ gaudente/ et
flere cum flente Aut deſidero velut magis
expertus ⁊ inſtructus/ viarum diuerticu-
la. et offendicula tentationũ diſcutiendo
docere. ⁊ docendo diſcutere. p̃ſertim dum
adhuc eſt in biuio/ quid expedit ſibi ⁊ ſa-
luti ſue. conſideratis circũſtantijs. quas
qui nõ attẽdit. facillime decipitur ſub ſpe
cie boni in genere. quod peſſimum reddi
poteſt ¶ Ecce iam accipio ꝙ grauiſſimis
torquet̃ inſomnijs. Hanc vtiq̃ moleſtiaꝫ
Reuerendus pater. antedictus ⁊ ego. ſibi
maxime ptimeſcimus. quam tamẽ in ſe-
culo ſibi contigiſſe nõ memini. Et o ſalu
tifer Chriſte/ quid ſibi futurum eſt egro-
tanti et ſeneſcenti/ ſi adhuc ſano iuueni et
vegeto/ talis cruciatus occurrit: Crucia-
tus quo nullus poteſt reddere ipſum ma
gis hebetem in ingenio/ fluidum in me-
moria. turbatum in ratõnis iudicio. et ge
neraliter ineptiſſimũ ad omnia. Nam pa
rum refert a mania vel furia talis turbatõ:
Ecce quid efficiet ſolicitudo tua ⁊ tuoꝛuꝫ
preces/ ſi de ſano ⁊ ingenioſo/ reddit ſtoli
dum et inſanum. ¶ Abſit inquies vt hoc
nos vnq̃ꝫ videre contingat. Et abſit obſe
cro. nihilominus nequeo ſuper hoc non
extimeſcere/ preſertim dum hoc ipſuꝫ qḋ
formidabam in poſterum/ accidit tam ve
lociter Non accidit inquies ex religionis
artitudine vel conditõne. ſed litterarum
pulueres/ hanc ſtimulatõem ſuis aculeis
attulerũt. has voluit et reuoluit inuitus:
nec a memoꝛie domo poteſt eas vlla dili-
gentie manu ſecludere Ingerũt ſe nolenti
⁊ intellectui ſuo roſtra figunt. hinc illa ca
pitis turbatio. hinc ſomni carẽtia hinc ce
rebꝛi vertiginoſa rotatio: ¶ Hec te dictu
rum foꝛe nunq̃ꝫ eſtimaſſꝫ iudicium quod
de te deq̃ tua iam in religione experien-
tia teneo: ſi non ita per expreſſum ſcripta
notaſſet. Verumtamen attende frater/ ſi
ſole tales littere bine vel trine/ ſufficerent
verecundum iuuenẽ diſciplinatum/ ſoli
tum audire longe grauioꝛa/ in talem deſe
ctũ iducere niſi ieiuniũ artũ. vigilie ſupra
modũ. oꝛõis vocalis exercitiũ ingẽs. atq̃
lecti duricies ⁊ ſimilia ↄcurrãt ¶ Nec alle
gaueris alios q̇ ſimilia agentes nequaq̃ꝫ

ſimiliā patiuntur. Siquidē potes memi
niſſe q̄d reuerendꝰ pater ꝑdictus ⁊ ego di-
ximꝰ tibi ſup hoc ⁊ ſibi ꝑnotabamꝰ. Sūt
enī complexiōes diuerſe hoīm ſunt voca-
tōnes dei ſimilr̄ varie. ſunt ſicut in corpe
vero/ita ⁊ in myſtico/mēbra nō eundē ac-
tum hn̄tia. aliud oculꝰ. aliō manus aliud
nares Sic alius ad intelligentiā ſcriptu-
rarū. alius ad vigilias orationū. aliꝰ ſic et
alius ſic vocatꝰ eſt. Scio de meipſo. q2 ſi
vigilare qualiter vigilāt multi cōpellerer.
parum vel nihil differrē ab inſano cū auē
ragio iā habito. ſicut vulgo dicit̄ Deni
q3 ſup hac ꝯſideratōis radice fundāt̄ oēs
articl̄i ⁊ ſimiles. q̄les vere ſcripſi ⁊ ſalubri-
ter venerint attēdendi in ꝓfeſſione religi-
onis cōſummāda Hec interī frater dile
ctiſſime. malui tibi ſcribere q̄3 alt̄i germa-
no noſtro q̄tinus ſatiſfacerē ſicut pater et
frater indulgētiſſimꝰ delicato adhuc filio
⁊ fratri Periuit itaq3 ne ſcriberē aliq̄d vlte
rius. imo obteſtatꝰ eſt. q̄3 iuſte videritꝫ oēs
vos ⁊ q̄3 diſcrete Nolo tamē cōtriſtare eu3
nolo aliq̄d diutius etſi iure meo id poſſe
viderer req̄rere. Si nihil impedit q̄etem
ſuā neq3 turbaturū eſt/ꝑter litteras meas
ego ſponte/imo cupide derelinquā illas.
Sed apō me ꝑfecto caret hoc ꝓbabili rō
ne. Poſtremo frater obſecro te cū tuis.
ꝑ cōem fidei xp̄iane religionē quā3 ꝓfeſſi
ſumꝰ oēs ſub abbate xp̄o in baptiſmo. et ī
qua ſufficiēter ſtat ſalus oīs carnis. ꝑ cō-
munē inſup matrē oīm caritatē q̄ finis ē
oīs legis. ſiquidē3 etiā germana ſanguis
affinitas te mouet ad ꝯpaſſionē diſcreta3
atq3 laudabilē. tu miſericordit̄ age cū hoc
germano noſtro Miſericordit̄ autē ages
ſi diſcrete. Diſcrete vero id agere nō pote-
ris. ſi ꝓpria ⁊ libidinoſa te et tuos affectio
ſic te obſideat/vt alioꝝ a te cōſilia nō reci
pias. monita contēnas aut contēnenda
ſuadeas. Si deniq3 nullis difficultatibꝰ
vel accidētalibꝫ p̄ntibꝫ aut veriſilr̄ futuris
nequaq̄3 poſſis ab incepto de profeſſione
fratris iudicio deterreri. Bn̄ vale frater
intime cordis mei memor mei in orōibꝰ
tuis. Et de ſtatu tuo tuorūq3. maxime hꝰ
nouicij fratris/aliq̄d dignū ⁊ verū reſcribe
re nō pigeat. polliceor oīa ſic recepturū et
interptaturū/qualr̄ ego mea recipi inter-
pretariq3 requiro:-

Sequitur alia epiſtola eiuſdem:-

Frater ſm carnē germane. in xp̄i
tū caritate germanior. Salꝰ ⁊ bn̄
dictio ſup te. Tardiores ad te q̄3
ſperabā veniūt literule mee. nō q2 tui obli
tus ſum. ſcit veritas. ſed obſtitit irruens
aliorū negociorū turba/q̄ ad ſe me trahēs
abduxit a te. Nūc dato paululū ad reſpi-
randū ſpacio/valefacio curis alijs. et tibi
q̄ aī3 meū prorſus habes/manū ⁊ calamū
preſto Fatebor in ꝑmis molliciē aī mei
indicatricē q̄3 non ſatis adhuc totꝰ ſim ca
pax ⁊ amator celeſtiū. quantū ꝑterea tenta
tor nō deeſt mihi ſicut nec tibi ſcio. nec vl-
li penitus mortaliū cuius vita eſt tentatō
ſup terrā. Itaq3 frater. poſtq̄3 ab illa ange
lica ſocietate in hūanis corpibꝫ exiſtente/
cui felicit̄ adiūctus es/ ſepati ſumus nos
illi q̄s vidiſti. ſenſi eq̄dē tum ī via. tū pari-
ſius/teneritudinē erga te quādā in corde
meo/vltra q̄3 alias ſim expertus. Viſa ē mi
hi tūc abſentia tua oneroſior. ⁊ ſors duri-
or ſupra ſolitū. Gemebā ad te vt bos ſepa
tus a cōpare ſuo. Dilaniabat inſup ⁊ nō
abſq3 ſenſu magno doloris q̄dā mō lacera
bat aīam meā euulſio ſepatioq3 tui a me.
Atq3 inter cogitandū ⁊ loquendū de te ꝓ
currebāt non vocate lachryme ad oculos
⁊ egre mihi erat. Coarguebā me vicio
in ſecretis aīme mee. increpabam quoq3
ipſam hanc eneruatōem meā ſtulta3/que
condolebat felici tuo ſtatui. cui cōgaude-
re ſciebam eſſe iuſtius. Sciebam dixeri3.
quoniā me ſciebam. quādo ſc3 ad me redi
ens dicebam in lumīe fidei ⁊ experientie/
q2 nihil eſt vita preſens/quemadmodū ip
ſa eſt ad modicū parens et omnis caro ve
lut fenum ⁊ oīs gloria eius quaſi flos fe
ni. et multa ſimilia exinde conſiderabam
Conſurgēs intrabam ſanctuariū dei ⁊ cō
ſiderabam viuaciter nouiſſima iuſtorum
dies antiquos ⁊ annos eternos Tūc vero
tu mihi felix. pro quāto felicitatē hic ſpes
inchoat. tu ſalubriter poſitus tu in portu
quadā ſeculariū fluctuū atq3 ꝓcellaꝝ na-
uigare videbaris. Magnificauit aīa mea
dominū. ⁊ exultauit ſpūs meus in deo ſa-
lutari meo. Ita frater mihi erat dū be-
ne erat et dominabatur ratio. Sed ex ad-
uerſo viciſſim de repēte inſurgebat tumul-
tus ingens carnaliū affectionū. que tua3
apud me obiectabāt imbecillitatē in cor-
pore. penā intolerabilē in auſteritate reli-

gionis tue cõclamabāt. Querulabať apō
me de meipſo ſenſualitas ſtolida. me du⸗
rū increpās. me culpabilē. inſuſurrans ꝙ
parū fraternalr̃ ⁊ pie olim te tractaſſem. et
nūc velut vnū ex aduenis ⁊ extraneis a me
procul abijcerē. Fuiſſet inqͥt neceſſaria ti
bi ⁊ iocūda ſocietas eiꝰ. fuiſſet etiā ſibi cū
ſalute aīme ſue. tecū minoꝛ aſperitas vite.
Ita ꝑſtrepabat ī auribꝫ meis ſenſualitas
improba. q̄ ceca eſt: īmmō ꝑūtia vit aſpi⸗
ciēs. ⁊ de ſola corpis voluptate curā hñs.
Ita felicitatē aliene ſortꝫ miſerā ſuadebat
nō aduertēs ipſa. ꝙꝫ miſera ⁊ miſerabilis ⁊
B. pauper ⁊ ceca ⁊ nuda ſors ꝓpria ¶ Faſſus
ſum tñ ⁊ repeto ꝙ eiꝰ vocibꝫ grauiter īpel⸗
lebar. ⁊ parū oberat quin in ſuā me tradu
ceret ſententiā. Sꝫ obnitebať ſicut deo ꝓ
picio iugiter rō fide illuīata. Hec tibi tuo
ꝙꝫ ſtatui cõgratulabať vehemēť. ⁊ de meo
cõgemiſcit. nec falliť. Hec nō moleſtiā tui
corpis/ nō abdicatōem ſordide voluptatꝫ
nō ieiunioꝝ vigiliarūqꝫ extenuatiōez. nō
frigus aut eſtū conſiderat. vt talia in te de
ploꝛet/ defleret potiꝰ ſi ab his licēter ſepo⸗
ſitꝰ atqꝫ liberatꝰ in ſeculo morbos viciorū
ꝑnicioſiſſimos ⁊ crudeliſſima vulnera in
troꝛſus incurreres. ſi religionē talibꝫ ad⸗
uerſum peſtibꝰ refugiſſes. ſi relicto māna
deſerti ⁊ via ꝓmiſſiōis: ad ollas aſpiraſſes
egypti. ⁊ in deuiū dānatōis retro aſpiciēs
corruiſſes. Prudenť ſane elōgaſti fugiēs
vt saluꝰ fieres a puſillanimitate ſpūs ⁊ tē⸗
peſtate. Aliqͥd tempeſtas in ſeculo eſt vbi
peſſima contagioſiſſima qꝫ ſordet vbiqꝫ ſo
cietas. vbi iniqͥtas eſt ⁊ laboꝛ in medio eiꝰ
⁊ iniuſticia. ⁊ nō defecit de plateis eiꝰ vſu⸗
ra ⁊ dolus. ⁊ ſilia monſtroꝝ crimia cõuer⸗
ſanť. ¶ Quāobrē frater dilectiſſime coꝛ
dis mei. noli aīo cõtabeſcere ſi forte ꝑſen⸗
ſeris irrepere in animā tuā molliciē illā ti
bi inſidiantē. q̄lē de me nūc explicui Su
ſpicoꝛ enī hoc tibi facilr̃ euentuꝝ. qm̄ nō
dormit q̄ tētat te. ſꝫ nō dormit etiā q̄ cuſto
dit te. Exurge velocit̃ ergo ad eiꝰ auxiliuꝫ
⁊ dic cū glo̾ſo Martino in cuiꝰ ſolēnitate
ꝓfeſſus es. Dñs mihi adiutoꝛ nō timebo
q̄d faciat mihi hō; Noli ſecuritatē a tenta⸗
tōibꝫ tibi inaniter polliceri q̄n potiꝰ audi
ſapientē. Fili accedēs ad ſuitutē dei: ſta ī
timoꝛe ⁊ iuſticia ⁊ ꝑpara aīam tuā ad ten⸗
tatōez Siue ergo iſta tentatio ſeu alie mł
tiformes inſurgāt aduerſum te. viril̃r age
⁊ cõfortetť coꝛ tuū ⁊ ſuſtine dñꝫ ¶ Deniqꝫ
frater chariſſime noli in vanū grām acci⸗ ·L·
pe q̄ data ē in te. Noli obmurmurare. noli
ingratꝰ eſſe. ſed dic cū ꝓpheta Miſericoꝛdi
as dñi in eternū cātabo. Dic aīe tue. Bñ⸗
dic aīa mea dño ⁊ oīa q̄ intra me ſunt noī
ſctō eiꝰ ⁊ cetera q̄ ſequūtur. Ille ei q̄ ſegre⸗
gauit te ab vtero mr̄is tue. ſegregauit nūc
a ſeculo. ⁊ future hereditatꝫ pignꝰ dedit Il
le q̄ a puero miſertꝰ eſt tibi. dās tibi coꝛ pi
um ⁊ timoratū ⁊ ſup afflictos ꝯpatiēs. ſup
addidit miſericoꝛdiā vt te repellerꝫ a ſecu
lo nequā. in q̄ iā demergēdꝰ pene fueras ir
reuocabilr̃/ ſi licētiā aut magiſteriū in ar⸗
tibꝫ adeptꝰ fuiſſes vt ꝓprias cõiecturas ex
alijs recipe ¶ Porro magna ē mīa dei hec
ꝙ neminē ex ꝑntibꝫ vł amicꝫ habuiſti. q̄ vo
lēs (vt fit) te aliquē magnū eē in ſeclo fue⸗
rit aduerſariꝰ ꝓpoſiti tui. Mihi lōge alr̃ eſt
⁊ fuit aſſidue ⁊ ceterꝫ in nūerꝫ/ in experiētie li
bro legētibꝫ. qm̄ inimici hoīs domeſtici eiꝰ
vt ei ſuccurrāt liberꝫ. eos nūqꝫ liberos eſſe
volūt. ꝙꝫ qꝫ mihi mlto minoꝛ fuerit inimica
dilectō fuit tñ ¶ Deniqꝫ noli obliuiſci mi
ſericoꝛdiā dei ī ꝓgenitoꝛibꝫ nr̄is ⁊ germa
nis ſoꝛoꝛibꝫ. ī mr̄e ꝑſerti. q̄ ineffabilibꝫ vo
tis. eē añ tui ꝯceptū. te talē aliquē a dño q̄
ſiuit. velut Anna alta Samuelē. Deinde
natū ⁊ adultū iugibꝫ fere lachꝛimis. ī hoc
te ſtatu (ſicut pie ſentio) ꝓgemuit Memi⸗
ſti vt opinoꝛ lrãꝝ q̄ ſup h̃ ꝑbēt iudiciū ⁊ q̄
alterā Aug. matrē repūtāt ei erga te. Red
des ei vicē oꝛationū tuaꝝ. Et ī termino nos
oēs erga deū intceſſoꝛē hēbimꝰ Ita age fr̃
⁊ vale in dño felicit̃ Supplico recõmēda
ri p̄ri nrō venerabili/ dño prioꝛi domꝰ vr̄e
⁊ ſingul̃ fratribꝫ habitātibꝫ ī ea. ¶ Nōdū
ſcripta hēo q̄ tibi mittere diſpoſui. tu inte
rim ſtude ī vno voluminū Aug. ſup pſalte
riū/ q̄d apō vos eē noui. Eſt ei doctria hec
xpiana. tibi tuiſqꝫ filiꝭ q̄ q̄tidie pſallitis
ſupꝛa modū vtil̃ ⁊ appropata. q̄tinꝰ ex fa⸗
uo arido lr̄e pſalmoꝝ/ mel ſapidiſſimū in
ternoꝝ ſenſuū cātādo noueritꝫ elicere Ite⸗
rū bñ vale cū tuis patribꝫ ⁊ fratribꝫ/ oꝛemꝰ
ꝓ inuicē. Scriptum quinta decembꝛis :-

Sequitur alia epi⸗ ·D·

ſtola ab eodē edita de fratre ſuo nicolao

v Venerabil̃ p̄r ⁊ dñe in xp̄o dilectiſ⸗
ſime. nō indigneť obſecro caritas
vr̄ā. ſi idipꝫ q̄d agitꝫ ⁊ huc uſqꝫ egi
ſtis. pſumo ꝯmonere de ⁊ ſup filio vr̄ō. fra
tre meo Nicolao Multū quippe ſolicitoꝛ

quia multũ diligo. qm̃ (ſi naſoni imo ex
periẽtie credim⁹) res eſt ſoliciti plena tio
ris amor ¶ Supplico igit̃ pauid⁹ ⁊ i xpi
viſceribus/ſynceritatẽ veſtre dilectõis ob
teſtor. vt nõ deſeratis opus veſtrꝝ in eodẽ
fratre meo. quin fragilitatẽ ſuã in aĩa ⁊ cor
pore/pia iugiter cõpaſſiõe ſupportetꝭ Ex
hibete q̃ſo vos aſſidue talẽ et tal'r erga eũ/
vt oẽs neceſſitates ſuas etiã corꝑales cuꝫ
oi fiducia vobis aperiat. Alioq̇n ꝑiret ex
facili in ſimplicitate aut timoroſitate ſua
aut ꝑ feruorẽ indiſcretũ in lachrimis. aut
aliis religiõis q̃ ꝑ ſe dura ẽ exercitiis Sci
tis quoniã ſupra vires eſt op⁹ qđ ꝓfeſſus
eſt. adeo vt ammirer ⁊ extimeſcã vehemen
ter. dũ mecũ recogito. ⁊ deficerẽ ſi nõ eſſet
ſpes in deo. ⁊ poſt eũ in vobis amãde prꝛ
in aliis fratrib⁊ veſtre religiõis de q̇b⁊ ſpe
randũ rõnabil'r eſſe cenſeo. qꝛ nõ crudeles
ſunt/nõ indiſcreti vt ꝑdere ſinãt aĩaꝫ pro
qua dñs mortu⁹ eſt. ⁊ quã tanta cõcordia
ſecũ aſſumẽdã poſt lõgas ꝓbatões decre
uerũt. Credat igit̃ ꝑ oĩa ſe ⁊ ſua/veſtro cõ
ſilio ſicut creditꝛ eẽ ꝯfido. ſecur⁹ reddor
nõ ꝑibit. nec ꝑeat obſecro p̃cor ⁊ ſupplico
Sꝫ habeã in eo oratorẽ ꝑpetuũ apõ deũ
in quo bene valete. memineritꝭ qꝫ mei pec
catoris. Scriptũ Pariſi⁹ in nocte conce
ptõis virginis Marie glorioſe.

E ¶ Epiſtola incitatiua ad ſpũalem profectũ.

Chariſſime frater/libẽter tecũ diui
do ſi q̇d boni dñs paupi ſuo ſug
geſſerit. Ego ſum pauꝑ ⁊ mẽdic⁹/
ſed ſpero qꝛ dñs ſolicit⁹ erit mei. et tui ſil'r
Vñ oro e⁹ clemẽtiã. vt eleõſina cõis ſit no
bis de largitate menſe ei⁹ Occurrit hodie
domin⁹ mendico ſuo cũ ſuauiſſimo pane
de celo Dulcis admodũ ⁊ grõſus ſmo in
fuſus ẽ in aurib⁊ meis ſonuit eni lctõ apo
calipſ ⁊ de multitudie tãtoꝝ miſterioꝝ re
tẽt⁹ eſt apud me breuis verſicul⁹ p'la cape
nõ ſufficio. ſed nec pauca q̃ obſcurius ſo
nant. Dedit domin⁹ vt aliq̇d breuiter et
dulciter ſonarꝫ vnde traheret affect⁹ vtinã
donet etiã vt hoc ipm apiat intellectui. qꝛ
ſi ſpiritalib⁊ videt̃ liquidũ/ manet tamen
carnalib⁊ occultũ Volo ergo te participẽ
fieri h⁹ mũeris Nã tunc vere comites indi
uidui ſumus/cum in chriſto vnũ ſapim⁹
vnũ querim⁹ ⁊ ad vnũ tendim⁹ ¶ Appo
ne aurẽ ⁊ aſculta diligẽter quod ſonat val
de dulciter. Qui hꝫ inq̇t aurẽ audiat q̇d
ſpũs dicat eccleſiis. vicẽti dabo mãna ab
ſconditũ ⁊ dabo illi calculũ candidũ et in
calculo nomẽ nouũ. quod nemo ſcit niſi
qui accipit. Audis iam frater celeſtẽ vocẽ
vtinã ⁊ interiorẽ cordiũ noſtroꝝ auditũ
tãgat. ⁊ vim virtutis illius ſentiam⁹. Ser
mo viuus eſt. ⁊ omi acceptõe dign⁹. O qꝫ
celeſtis vox que nil terrenũ fatur. qꝛ ſi caro
nõ capit capiat ſpũs/quo nimirꝫ tot⁹ hic
ſmo plen⁹ eſt Verba inq̇t que ego loquor
ſpũs et vita ſunt. Spũs eſt qui viuificat
caro non ꝓdeſt quicquã. Non ergo ſentit
archana ſuperne reuelatõis. homo exter
nus carnalis. vagus. ⁊ elatus. paulo atte
ſtante qui ait Animal'homo nõ ꝑcipit ea
que ſunt ſpũs dei. ſtulticia eni eſt illi. ⁊ nõ
poteſt intelligere qꝛ ſpũaliter examinatur. ſpi
ritualib⁊ ergo loquit̃ qui ſpũ facta carnis
mortificãt. ⁊ mundũ odio habẽt. et mali
gna diaboli conſilia reſpuũt. Hi eni pri
mitias ſpũs habentes q̇d ſit hoc abſcon
ditũ manna ignorare nõ poſſunt. qꝛ hoc
guſtando potius qꝫ legendo vel audiẽdo
didicerũt. Datur autẽ manna dilectis fi
liis. ex amore deo patri ſeruiẽtibus q̇ eius
volũtati ſemꝑ placere. eius gloriã ſtudẽt
querere. Et ſi nõ horres accipe manna in
terioris mẽtis. exprimit dulcedinẽ ſiue cõ
ſolatiõem ſanctorũ in hac vita Eſt igitur
cõgru⁹ ſenſus. Vincenti dabo mãna ab
ſconditũ; contẽnenti carnalẽ conſolatõꝫ
dabo ſpiritualẽ. reſpuẽti terrena ⁊ exterio
ra bona. oſtendã celeſtia ⁊ interiora cariſ
mata/que merito ſui excedunt oĩa alia de
lectamẽta. Talia ac tãta etiã exiſtũt. vt di
gnus nemo ſit cognoſcere niſi ꝓus diſcat
vana ⁊ vilia ſolacia cõtẽnere. ¶ Scriptũ F
eſt eni. vir inſipiens/non cognoſcet ⁊ ſtul
tus non intelliget hec. ¶ Libet autẽ pro ex
pugnãdis viciis/ ⁊ malis conſuetudinib⁊
vincendis aliqua lati⁹ itroducere. Sicut
quondã filiis iſrael in deſerto habitãtib⁹
deus manna pluit. ita ⁊ modo ſpiritalib⁹
filiis ſuis/gratiã interne conſolatõis con
tra tẽptamenta tribuit. Tamdiu filii iſra
el illo cibo aliti ſunt. donec terraꝫ ꝓmiſſio
nis attigerent/ et qꝫdiu electi in mũdo ꝑe
grinãt̃/pane vite ⁊ intellect⁹ fouet̃. Donec
depoſito corꝑe. terrã viuẽtiũ intrẽt Dum
ãt de frugib⁊ illi⁹ terre mãducare cepiſſent
ſtatim mãna deſiit. ⁊ dũ ſcti aſſumpti fue
rint in beatitudis glã. ãmodo non idigẽt

recreari noſtro more/ ſpiritali alimonia.
Unus tñ panis eſt/ qui angelos paſcit et
hoīes. aīas in gloria ⁊ viatores in gratia.
Sed eſt qđ me multū mouet. q꞉ pl'es
ſibi deeſſe māna cauſant᷑: plures qui illo
refici ꝯſueuerūt/ guſtū iam ꝑdiderūt. Que
eſt alia cauſa huiꝰ ariditatis ⁊ īſipidi oris
veſtri: niſi quia ad egena ⁊ infirma mūdi
huiꝰ reuerſi eſtis: Memētote egreſſionis
veſtre ex egipto. Dies ille memoriale no/
minis dñi in ſempiternū recordet᷑, nulli
dubium quin manꝰ domini vobiſcū erat:
alioquin in ſeculo remāſiſſetis. Ubi eſt er
go ille ſpūs: ille ꝑmitialis feruor: Inten/
tio firma: propoſitū immobile: fortis vt
mors dilectio: Quodāmodo armati egreſ
ſi eſtis mundū/ dum conſtāti aīo oīa pfer
re aduerſa vilia ⁊ aſpa aſſenſi eſtis. Inſup
⁊ cū gaudio veniſtis ad mōtem dei oreb:
ad audiendū legē dei vite ⁊ diſcipline: dū
monita ſeniorū libēter audire. ⁊ ſ'm ea re/
ligioſe viuere rñdiſtis. Cur ergo nūc vos
itineris tedet: cur ad ſarcinas ſedetꝫ. ⁊ gra
uati ingemiſcitꝫ: Iā propter tps ⁊ annos
de fructibꝰ terre ꝓmiſſionis botros ⁊ ma/
lagranata aliīs afferre ⁊ ꝓpinare deberetis:
⁊ ecce vobis māna etiā deeſt. Conuertimi
ni filiī reuertētes: q꞉ ſi corpe nō eſtis reuer
ſi ad ſeculū/ tamē corde adhuc tenemi in
variīs deſideriīs terrenoꝝ. Prochdolor
multi ſpiritalr̄ exeūt egiptū. tranſeūt ma/
re rubrū. ambulāt ꝑ deſertū. portāt taber/
naculū et vaſa eius: ſed nō intrāt terrā ꝓ
miſſiōis. Pene oīa accidūt eis q̄ ꝯtigerūt
filiīs iſrael: qui murmurātes ꝯtra moiſen
penituerūt q꞉ educti ſunt de egipto. Sic
ſic quāplures hodie repiunt᷑. qui mundū
relinquūt parentes ⁊ amicos deſerūt pec/
cata ⁊ vicia plangūt: Preterita carnalia de
ſideria abhoīant᷑. ignotā iuſticie normā/
ad manū magiſtroꝝ ducti. ſequūtur. Ui/
tam xp̄i crucifixi aſpiciūt: ⁊ iugū dñi ſua/
ue in obedientia ⁊ abnegatōe ꝓpria ferūt.
Ita vt oēs pati ⁊ feruētes ſunt ad labo/
res/ ad abſtinētias. mites ad increpatōes
humiles ad obiectōes. patiētes ad corre/
ctōes. ⁊ ad aduerſa quelibꝫ ⁊ indigna con
ſtantiſſimi. Sed nō in tali feruore oēs
ꝑdurāt. Nā aliquāto tpe egreſſiōis. i. con
uerſiōis ſue pacto/ minꝰ cauti ⁊ ſolliciti de
ꝓfectu ſuo incidūt in varias tēptatōes. et
egritudines paſſionū: ita vt nōnulli ſe in
cepiſſe cōtriſtent᷑. Quidā vero deliberant

⁊ modū excogitant redeūdi. Aliī autē et ſi
māſerint/ cū tepore quodā ⁊ vſu/ aſinariā
molā trahūt. ⁊ paruā deuotōez ⁊ affectuꝫ
habēt in his q̄ agenda didicerūt. laborio/
ſa ⁊ dura oīa ſentiūt: q꞉ māna nō habēt: ce
lū eis videt᷑ eneū. ⁊ terra ferrea: q꞉ neqꝫ ce/
leſtia cōtemplari/ neqꝫ agrū cordis virtu/
tibꝰ ⁊ deuotꝫ exercitiīs excolere ſciūt. Di · B ·
cunt tñ q꞉ libent' eſſent deuoti: libent' ha/
berent virtutes: vellēt ſe viciſſe paſſiones.
Sed nō ſufficit tm̄ bū velle: ſi deeſt manꝰ
⁊ opa. Oportet ꝙ laboretis/ ꝙ vim nature
faciatis: ſicut dñs dicit. Regnū celoꝝ vim
patit᷑: ⁊ violenti rapiūt illō. Uiolētia opꝰ
eſt. ⁊ ſcitis ꝙ ſcti nō ocio ⁊ ſomno ꝓmerue
rūt regnū dei. Uſqꝫ quo tardatis: ⁊ q̄re nō
armami ꝯ paſſiones: vt obtineatis virtu/
tes. ⁊ diuerſas cōſolatōes ſuſcipe digni i/
ueniami. Quāto ampliꝰ tardaueritis. tan
to peius ſꝑ fiet: ⁊ ſine dolore ⁊ labore op/
tatā reqem nō percipietꝫ: petite ⁊ accipietꝫ
q̄rite ⁊ inuenietis. pulſate ⁊ aperiet᷑ vobis
Pigritia ⁊ negligētia vos tenēt: ſed cōtra
has. prio accingimi. ⁊ bellate ꝑlia domi.
Quid negligitis ꝓpriū ꝓfectū: certe ꝓ vob
eſt/ ⁊ ꝓ pace veſtra erit labor veſter. Dicit
ſcriptura: modicū laboraui/ ⁊ multā reqez
inueni. Sꝫ forte rñdetis: aduerſus vi/
cia ⁊ paſſiōes/ certare qs ſemper pt: Mul
te ſunt ⁊ pene inſuperabiles vt nobis vide
tur: qs tantā ſuſtinere pt vexatōem. Audi/
te increduli ⁊ rebelles. delicati milites ⁊ ſ/
ui pigri: laborē attēditis. pugnā ꝯſidera/
tis: ſꝫ de ꝑmio ⁊ victoria cur nō cogitatꝫ:
Et qđ eſt oīs labor ad eternā requiē: ⁊ qđ
breuis exercitatio. ad bone ꝯſcie cōſolatō
nē: O ſi inciperetꝫ/ ⁊ fortit' ac integre ꝓpo
neretis: qđ mō inſuperabile putatꝫ: vix ali
qñ ita vicioſus qs repertꝰ eſt: cui diligētia
cū perſeuerātia boni virtutes negauit. Ui
det᷑ vobis laborioſū vicere paſſiōes vrās:
ſꝫ niſi edomite fuerint: nūqꝫ hēbitis verā
cordis reqem. Dū ergo aliī cū deo ſunt in
deuotōe ⁊ bona pace: tūc vobꝫ erit triſticia
grauedo et tediū forꝫ et intꝰ. Nūqꝫ eritꝫ ſe
curi et veracit' leti niſi mortificaueritꝫ car
nalitates vrās. Ex ſi nō trahat vos ſcōꝝ
religioſitas/ et plimoꝝ deuotō: terreat ſal
tē miſerabil' inopia vrā. et diuine vltōis ſen
tētia. Cōgregabo ſup eos inqt mala: et ſa
gittas meas ꝯplebo i eis: ꝯſumet᷑ fame: et
deuorabūt eos aues morſu amariſſiō: ſatꝫ
dure itonāt verſiculi iſti: et vtinā cōuertāt

vetuſtatẽ veſtrã/quatenus innouati ꝛ feruidi effecti/ meliores vos ꝙtidie ꝛ alacriores faciant ꝓmiſſa ſpũſſancti Vincẽti ait dabo manna abſconditũ. Si volueritis et audieritis me/ bona terre cõmedetis. Orietur vobis ꝓ ſpina roſa pulcerrima/ ꝛ pro tribulo candidiſſimũ liliũ. Magna ſunt hec dulcia ꝛ conſolatoria a cupienti-

D bus ꝓficere ¶ Nõ ergo te cõturbet homo dei. nõ te deiiciat multitudo viciorũ. Crede deo ꝛ ſpera in eo. ꝛ eris melior ꝗ fuiſti Dominus pugnabit pro te ꝛ tu tacebis/ intelligis ne hoc: Dominus ipẽ dabit fortitudinẽ: vt reſiſtas ire. pigriciã excutias. ꝛ cõcupiſcenti animo nõ cõſentias. et tu tacebis. quia tibi hãc potẽtiã nõ aſſcribes. te propter hoc nõ eleuabis/ſed deo totũ pu re tribues. qui aſtitit a dextris pauperis, etiã quantũ vales hominibus abſcõde: ꝛ nihil aliud ꝗ infirmũ ꝛ inopẽ. te cõfitere Si quãdo inſurrexerit ꝯtrius tibi. ꝛ dixerit qđ nõ libenter audis: eſto patiens ꝛ tace Illatis malis dñs reſpondebit. Iuſtus enĩ dominus inultũ nõ patieꝛ abire qđcunqȝ nociuum verbum. Quid tibi nocere pt alterius malicia. ſi contra te inflaꝛ. ſi detrahit ſi obiurgat. Seipm magis ꝑdit quia bonus nõ eſt. Nã ſi tu bonus fueris. ꝛ in paciencia mãſeris/nil mali tibi intulit: ſed potius meritũ tuum auxit. Tu clarior ex obprobrio corã ſapiẽtibus. tu ꝓbatior ex virtute patientie. Nemini nocet prauitas alterius. neminẽ ledit verbũ cõtumelioſuꝫ/ ꝗ diu ipſe pius ꝛ immotus fuerit. Omnis homo qualis interius eſt. talis ei exterior aduerſitas erit: quia ſi tu bonus ſimplex ꝛ rectus ac deum timẽs probaris/nemo tibi bonitatem iuſticiã ꝛ pacem tuã poteſt auferre: niſi eam volũtarie reliqueris. Non eſt magna patientia: quã parua res ꝑturbat Diſce ad minus tacere ad iniuriã: quia prudentis eſt tacere in tempꝫ malo. Qui vincere deſiderat: victũ ſe tradat. Cogita de corona: nõ de iniuria. ꝛ quomõ poſſis aliũ ſanare: nõ quid poſſis ẽcõtrario quaſi zelo iuſticie motus rñdere Si ille nõ ignoſcit tu ignoſce/quia vt frequẽter maiorẽ habꝫ culpam ꝙ alteri iraſciꝛ/ ꝗ qui iratũ patiꝛ. Miſerorũ propriũ eſt conꝗri: ꝛ impatiẽtium citius ꝯmoueri. ꝛ cauſas aliis imponere. Tu ergo eſto libenter reus vt fias ante deum innocẽs: tu primo a teipſo incipe:

I ꝛ ſic poteris etiã aliũ ſanare. ¶ Audiat tamen qui zelũ videꝛ habere aduerſus aliorum defectus/ qui indignaꝛ ſi quid cõtra iuſticiã agitur. ꝗ recte ꝛ prudẽter ageres ſi zelum tuũ etiã contra cõmotõem tuam exerceres. ꝛ qđ in alio rep̃hẽdis. prius in te emendares Cum ergo aliorũ culpis iraſceris/quid iuuat de oculo fratris tui feſtucam tollere/ ꝛ tue impatiẽtie motus nõ cohibere. An tibi videꝛ nõ etiã feſtuca ſꝫ potius trabs illius culpa Vide ne forte ex tuo iudicio/trabem ſuſpicioſe reputas: quod corã deo vix feſtuca habeꝛ. Non fidas nimis ꝓprio iudicõ. quoniã homo es ꝛ nõ deus: ſiue tamẽ magnũ ſiue paruũ fuerit vtilius tamẽ ſemꝑ teipm cõſideras: quia ꝛ tu peccator es ꝛ curatõne indiges. In quo ergo aliũ iudicas teipm condẽnas: cuꝫ eadem facis. Quid enĩ mihi ꝓdeſt/ſi aliquẽ verbis meis ſanauero: ꝛ in propriis meis paſſionibus manſero. Bene illi cui malicia cedit in bonũ: ſed ve mihi. ꝓpe ſaluꝫ interemptori: nõ eſt iudiciũ mãſueti cordis inconſiderate aliũ corripe: aut correptõe modũ tranſire: vel nõ poſſe motũ inuectõnis differre. Donec ira in manſuetudinẽ ꝛ zelus amara redeat in dulcedinẽ. Forſitan tũc videbis nõ eſſe tãte culpe reũ quẽ rep̃henderas: ac etiã magis excuſabis: ſuper quo prius ſubito indignabaris: ſꝫ et tue malicie imputabis nõ incõgrue/ꝙtã tillum nõ potuiſti iniurie ꝑferre. lugebis quoqȝ plus iniuſtã correptõem/ ꝗ illius culpam. Pudeat igiꝛ te nõdum didiciſſe ꝓpos fratris defectus tolerare: qui ꝙtidie infirmitatẽ ꝓpriã/ab aliis deſideras portari. Cur ergo eandẽ miſericordiã non exhibes alteri: quã optas fieri tibi. Reuertere ad temetipm. ꝛ ꝑtimeſce: ne grauius deliquiſti indignãdo ꝛ male ferendo: ꝗ frater tuus peccando Ille forte caſum ſuũ mox vt agnouit fleuit ꝛ de cetero cauere propoſuit: tu vero impatiẽs ꝛ incõpaſſiuus. peccatũ tuũ nec inſpexiſti nec fleuiſti Adhuc ille ſatis bene in corde ſuo ꝑ amorẽ tecuꝫ ſtat. ꝛ nihil mali de te exiſtimat: ſed ſe magis humiliat ꝛ ſuꝑ ſe iuſtificat Videas ergo ne ille qui videꝛ peccator. in regno dei te precedat: ꝛ tu cũ iuſticie ꝓſumptõne. ſimilis fias ſuꝑbo phariſeo ꝙ reprobatus eſt a dño. propter ſuã ſuꝑbiã aduerſus publicani humilitatẽ. ¶ Ecce iaꝫ aliꝙliter au- K
diſti kariſſime quõ teipm debes vincere: ꝛ zelum cõtra propria vicia exercere Stu

deas ergo magis ac magis ꝓficere: ⁊ ſemꝑ aliq̄d viciose ꝯſuetudinis amputare. Sicut negligētia vicia nutrire ſolet ⁊ virtutes amittere: ſic ita diligētia/ quelibet inueterata mala euertit ⁊ expugnat. Nam ⁊ ſi labor eſt in principio pugne: tamē cum videris paulatim hoſtes ruere/ conſolaberis de ꝓſpero fine. Impedit nos valde: q2 nō audemus violentiā inferre nature. ¶ O quantos labores faciūt homines pro terrenis lucrandis: et nos ꝑ eternis bonis marceſcim⁹. Nauta petit mare/ mercator circuit regiones. miles fert arma bellica. ruſticus vomere ſcindit arua. ⁊ ſine labore nō queunt diuitias ⁊ honores obtinere: vt quid ergo nos virtutes ſine magna ſolicitudīe adipiſci credim⁹. ¶ Hodie aliq̄d inchoare. et cras modicū addere. ⁊ ſic diebus ſingulis virtutē virtuti/ propoſitū ꝓpoſito iūgere/ ꝑficit hominē virtuoſum. deuotum purū ſanctū et religioſum. deo carū. ⁊ hominibꝫ gratioſum. Hoc ordie ꝓmeret homo nomē nouū in calculo clauſum: quia calcatis vicijs efficit̄ cādidus interi⁹: ⁊ ſepe fruit̄ conſolatōibꝫ ſupne dulcedīs que ignote manēt carnalibꝫ ⁊ tepidis. ¶ Ruminem⁹ igit̄ ſedula mente/ p̄ntem verſiculum/ aduerſus deteſtabilē deſidiā ad igniendū nos ⁊ frēs noſtros/ ī amorē ſpiritualis proceſſus: vt ⁊ vicia noſtra curentur ⁊ donatōes celeſtiū virtutū/ in nobis augeant. Neq2 eni fraudabit a deſiderio ſuo fideles certatores. ſpūs ſcūs: qui vt viril̄r certarēt hortatoria voce inſonuit dicens. Vincenti dabo manna abſconditū

¶ Epiſtola · de cuſtodia habenda ad ſeipſum :·

Frater mi in xp̄o dilecte/ videas q̄modo caute ābules. qm̄ dies mali ſunt/ mḡna cautela eſt ſeruo dei habēda: in oībꝫ verbis ⁊ opibꝫ ſuis. Nā q̄ nō eſt ꝓuiſus ī rebꝫ ſuis. aut cito ledit aut ledit̄. ⁊ magnū damnū ſentiet in fine. q̄ſ q̄s ī p̄ncipio fuit negligēs aut p̄ceps. Diu ꝑpendēdū eſt anteq2 fiat aliq̄d. ⁊ ſepius recurrendū eſt ad cordis habitaculū. ne hō ſit abſq2 cōſilio ſicut gens praua ⁊ exaſperās q̄ nō direxit ad deū cor ſuū. Igit̄ precedat ocul⁹ tuus oīa oꝑa tua. ⁊ oīa age cum prudētia nec īcedas ꝑ aliena facta. te neglecto. q2 nemo illo ſapientior eſt. cui⁹ aīa ſua ſemꝑ in manibꝫ ei⁹ eſt. Nō h3 homo cariorē theſaurū nec meliorē ſubſtantiā ſuꝑ terrā (ſi bene cogitauerit) q2 aiam ſuam. Debet igit̄ vigilare ⁊ ſemꝑ eſſe ī cuſtodia aīe ſue. q2 nihil compari p̄t ſaluti ei⁹. Salus ei⁹ ꝯſiſtit in veris virtutibꝫ. odit ⁊ abhominat̄ oīme viciū. Quāto quis nitit̄ cōtra vicia. tanto magis accedit ad virtutes. quāto virt⁹ ampli⁹ placet. tanto plus deteſtat̄ eius contrariū. ¶ Cognitio viciorū multū ꝓdeſt ad ſuꝑandū vicia. plures nō cognoſcūt in veritate ꝓprios defect⁹. ⁊ quidā q2uis ſciūt/ nō ſatis pōderāt. aut ſi pōderāt/ cito oclos auertūt ⁊ obliuiſcūt̄ q̄ tolerāt. Nō eſt ita faciendū kariſſime frat̄ ſ3 reſiſtēdū eſt ſꝑ malicie ⁊ iniq̄tati ⁊ remediū inq̄rendū ⁊ auxiliū a deo flagitandū. Maxime eſt autē obuiandū motibꝫ paſſionū in p̄cipio pugne. q2 ſi magna creuerit. infirm⁹ hō vbi erit: Expugnare ſe ſepe grauis inq̄etudo. ⁊ ex verbo vno naſcūtur verba mlt'a ⁊ de modico riſu: ſcaturit ſepe grādis diſſolutio. Parua ꝯtumelia generat ſtult̄ ⁊ incōſideratis hoībꝫ difficilē exitū ⁊ ꝓfundū vuln⁹. Bene ergo ⁊ prudēt̄ agit q̄ oīmibꝫ neglectis. ſe cuſtodit iudicat ⁊ ordinat. Tanto min⁹ p̄t vnuſq̄ſq2 ꝓuidere ſibi quāto pronior eſt ad cōſiderandū alios. ¶ Deſiderās habere pacē. deb3 habitare in ſyon. hoc eſt vtile homi qui non inuenit requiē in hoc ſeculo. vt cōfugiat ad dn̄m. ⁊ cupiat cito diſſolui ⁊ eſſe cū xp̄o quia non eſt ali⁹ qui ꝑ nobis pugnet niſi ipſe q̄ fecit nos. Si ſentis inſurgere vicia oppone remedia que ſcis tibi eſſe vtilia. et que audiſti ab alijs. cogita ſemꝑ ſi tibi deſeruiunt. Quotidie bellū gerendū eſt. qm̄ tēptamur q̄tidie. nec eſt vict⁹ qui viciōſam cōſuetudinē ſepe rebellare ſentit. Dolere tamē debet q2 adhuc ī eo malū viuit. ⁊ nō dū perfecte ſibi mortu⁹ eſt. Accipienda eſt ſemper noua fiducia. licet ſepe deijciat̄ hō · M ·

¶ In ſpeciali ꝓponendū eſt ⁊ cōtra illa vicia que mag̃ moleſtāt. ⁊ frequētius adueniūt. aliquādo ira. aliqn̄ ſuꝑbia. aliqn̄ cōcupiſcētia: cor hoīs tribulat̄. ⁊ vehemēter inflāmat̄. ſed ſcuto orōis. aut gemitu cordis. aut inuocatōe ſancti noīs ieſu. eſt occurrendū. ⁊ in celū reſpiciendū vnde veni et oīme auxiliū. Et qn̄ ſic oret vel ꝯſimil̄r. O bone ieſu ſuccurre mihi mō. Eya dn̄e deus adiuua me. Quid ego miſer agam ſine te: q̄d incipiam: ⁊ quō finiā dies meos deus meus: Melius noſti. quid tibi ſit

neceſſariū magis. q₂ et hoc quottidiana
docet inſectatio. et qualr̄ euades/ docet et
docebit ſpūſſcti vnctio. Ibi igit̄ q̄re au/
xiliū ⁊ conſiliū. ⁊ ab eo poſtula tui cordis
refrigeriū. ¶ Conſidera teipm̄. quid q̄ris
in opibꝫ tuis: quid diligis ⁊ q̄d nō diligis
Scd̄m deſideria ſua fit homo ſtabil' aut
vagus. Qui multū conſpicit. ⁊ multa ha/
bere vult. quō in ſe manebit: Diſpgitur
in oēm ventū celi. ⁊ capit̄ laqueo deſiderij
terreni. Parua res eſt ſepe. ꝓpter quā adipi
ſcendā/ generat̄ homi perplexitas magna
ſed qui oīa a ſe expellit. ꝑmittēs vnūq̄dq₃
ſtare ſicut inuenit/ bene in pace erit. q̄ ve/
ro multis ſe ingerit/ ac multa ordinat ⁊ re
git/ iſte ſeipm̄ ledit ⁊ perdit. Et quia magi
ſter vult eſſe in rebus alienis/ nō eſt mirū
ſi neſcit eſſe diſcipulus in ſuis. O quanta
adhuc diſcere habet que nō videt. quātū
illi adhuc deficit. ⁊ o q̄₃ longe ſtat. Quid ḡ
vult ſe intromittere de alijs ⁊ que emēda/
re nō poteſt: Aut cur ſe implicat talibꝰ q̄
ad ipſū n̄ ꝑtinēt: Quid ꝑtinz ad me ꝙ̄dq₃:
Ut tantū cogites de te. ⁊ aliud quodcūq₃
fuerit ꝓijcias procul a te. In iſta cogitatō
ne inuenies te. ⁊ cuſtodies. ⁊ ꝓficies ma/
xime eris ſepius liber a ſuſpicatōe ⁊ indi/
gnatōe/ paꝫ curabis de exterioꝝ occupa/
tione/ ⁊ gubernatōne eoꝝ que fiūt in do/
mo. Dilecte frater dominꝰ cuſtodiat te ab
omī malo. cuſtodiat animā tuā dominꝰ.

Epiſtola pro cōfortatōne cuiuſdam tēptati.

Suſcipiamus cariſſime de manu
dei q̄cq̄d voluerit ſuꝑ nos venire
deꝰ. nihil enī ſine iuſta ⁊ certa cau/
ſa agit̄ in terris. Et ideo curemus nos deo
ſubijcere coꝛ noſtrū ⁊ ſenſum noſtꝝ vt re/
ſpiciēs humilitatē ⁊ patientiā noſtrā. bn̄
diſponat deſideriū noſtꝝ. Inclinemꝰ nos
ſub ſctā ⁊ glorioſa maieſtate eiꝰ. q₂ puluis
ſumꝰ ⁊ cogitemꝰ q̄₃ magnū ⁊ dignū ſit vt re
cogitet aliq̄n̄ de nobis deꝰ. Ex hac humili
eſtimatōe ſenſus noſtri/ ⁊ accuſatōe culpa
rū noſtraꝝ/ ꝯfeſſiōeq₃ iuſti iudicij dei (q̄ꝺ
vt freq̄nter occultū ſemꝑ autē rectū eſt) ap
prehēdamꝰ ſpem ⁊ ꝯfidentiā ad ipm̄. ⁊ ore
mus largiter. ac ab alijs etiā intime flagi/
temꝰ orōes q̄tinꝰ ſua maxīe pietas noſtrā
miſeriā ⁊ tribulatōem tantaꝝ tentationū
imutare dignēt. ¶ Nec ideo diffidamꝰ de
nobis. q₂ multa cōtraria ſentimus ⁊ pati/
mur. ⁊ ſepius q̄₃ vellemꝰ ⁊ grauiꝰ q̄₃ alij tē
tamur. Uel q₂ incōſtantes ſumꝰ ⁊ tā paꝝ
laborare poſſumꝰ ſeu q̄ꝛ totiens cadimus
⁊ tarde reſurgimꝰ. Aut q̄ꝛ tā indeuoti ⁊ ari/
di inuenimur ⁊ ꝑuū appetitū ad virtutes
⁊ ad deū ſentimꝰ. Oia iſta ſolent bonis ac
cidere. et ſepiſſime deuotiſſimi. talia ſunt
expti. Cū ergo talit̄ nos affligi ſenſerimꝰ
int̄ triſticias totidē/ dn̄o humilr̄ dicamꝰ.
Dn̄e deꝰ ſi dignꝰ nō ſum/ nec tibi placꝫ vt
liberer a preſſura cordis mei/ ſaltē hoc mi
hi largiri digneris/ vt patiēs ſim. vt non
murmurē cōtra virgā tuā qua me ꝑcutis
Memor etenī bn̄ ſum q̄d canit̄ in eccl'ia
tua. Cōſiōibꝫ ꝑſſurꝫ expoliti lapides: ⁊ q₂
illic introducit̄ ois q̄ ꝑ xp̄i noīe hic in mū
do premit̄. Propter q̄ꝺ pero vt quacūq₃/
pro culpa iſta patior/ ad meā purgatōem
ſemꝑ ꝓuenire facias. ⁊ ꝑ ſigno clemētie nō
reprobatiōis furore/ capienda eē doceas.
Debemꝰ ergo ſic nos dn̄o. integro affectu
reſignare ⁊ plꝰ eius bonitati ꝯfidere q̄₃ au
demꝰ poſtulare. Eius creature ſumꝰ. ⁊ ipſi
cura eſt de nobis. q̄ vocauit nos ipſe adiu/
uabit nos. ⁊ cuſtodiet nos a tētatōe haci
eternū. vt nō velimꝰ cū hoc mūdo gaudere
neq₃ latā viā quā multi tenēt/ denuo ābu/
lare. Ammoneo te attētē de ſcripturas ſctās
Seq̄ris xp̄z. an mūdū iſtū: Credis apo/
ſtolo an magis ph̄o: Chriſtꝰ dicit itrate
ꝑ anguſtā portā q̄ ducit ad vitā. Et iterū.
Tollite iugū meū ſuper vos ⁊ diſcite a me
q₂ mitis ſum ⁊ humil' corde. Dicit ap̄lus
Nolite ꝯformari huic ſeculo ⁊ ſi ſcd̄m car
nē vixeritis moriemi. Nemo vos ſeducat
inanibꝰ verbis. Quicūq₃ ſunt xp̄i/ carnem
ſuā crucifixerūt cū vicijs ⁊ cōcupiſcentijs
Ego xp̄o cōfixus ſum cruci. Ego ſtigma/
ta dn̄i ieſu in corꝑe meo porto. Mihi mū
dus crucifixꝰ eſt ⁊ ego mūdo. Oia arbitror
vt ſtercora vt xp̄m lucrifaciā. Iſta ſunt ver
ba ap̄lica. ¶ Sꝫ apō ph̄os ⁊ ſeculi prudē
tes/ talia nō inuenies. Et q̄₃uis aliq̄ genti
les ꝯtemptū diuiciaꝝ laudabāt ⁊ volupta
tes ſpernebāt. Et coꝝ doctrinā multi ho
die ꝯmendāt. De xp̄o tn̄ nihil ſciebāt. nec
eterne vite amore/ id agebāt. ſed euanuerūt
in cogitatōibꝰ ſuis. Et oēs (ni fallor) ho/
mines cupiūt eē cū xp̄o ⁊ ad pp̄lm eiꝰ ꝑti/
nere. ſꝫ pauci volūt ſequi vitā xp̄i. Iteꝝ di/
cūt ſe diabolū odire ⁊ eiꝰ veſtigia nolle ſeq̄
ſꝫ vita paucoꝝ ꝯtinētiū ſe a ſeclaribꝫ acti/
bus carnalibuſq₃ deſiderijs oīt/ q₂ multi

ſunt ex pte ei⁹ Opa pbant cuius ſiuus ꝗs fuerit. Ait ergo xp̄s. Qui ſeq̄r me. nō am/bulat in tenebris. ſed hēbit lumē vite. In mūdū hūc ego veni vt q̄ nō vidēt videant ⁊ q̄ vidēt ceci fiant. Ac ſi diceret Ego hūi/lis ⁊ paup in hoc mūdo apparui hoib⁹. vt exēplo meo efficiant ſimplices ⁊ humiles. ⁊ intelligāt opa dīna. ⁊ celeſtia miracula/ ad credendū mihi. Et q̄ ſeipſos pctōres ⁊ quodāmō cecos ⁊ inſcios cognouerīt/per grām meā illūiari digni erūt. ſicq̄ capiūt deuota hūilitate/ q̄ ſupbi ⁊ apō ſe ſapien tes/ neq̄q̄ intelligere queūt. atq̄ idcirco ī cecitate cordis ⁊ ſtulta opīone manēt. eſti mātes ſuā doctrinā certiorē ꝗ̄ meā āt dubio ſam. ⁊ mūdo exicialē. Sicut olī iudei xp̄z p̄ntē in carne ꝯtēnebāt. ſic mō plures car nales eū ꝯtēptui hñt. ⁊ in cecitate pc̄h do lor pſeuerāt. Malunt poti⁹ credere ſibi q̄ euangelio. ⁊ carni magis ſuire q̄ deo. atq̄ ideo lōgos optāt dies ⁊ voluptuoſos ſup terrā. celū autē reſpicere negligūt. ⁊ q̄ vel oculos

D· attollent nō attendūt Hec ſi cogitas/ nimirū ſenties meli⁹ eē ſeq̄ hūilez deū cru cifixū ⁊ paſſum p nobis. ⁊ merito debere nos pati cū illo. ⁊ relinq̄ a pn̄tib⁹ ⁊ amicis in hoc mūdo. Mane igit apō eū q̄ te vo/cauit/ ⁊ ne diſcedas ab amore ei⁹. ſꝫ aſcēde arborē crucis vt inde videas ihm ābulan tē. ⁊ viā ad eternā vitā pparantē. Hec ē via ait ꝓpheta ambulate in ea Via crucis vita noſtra. via electorū. via paucorū. via ama ra. via vite ⁊ ſalutis. via breuis. via directa. via laboris. via pfectōis Via inq̄ crucis eſt ſed ducit ad glām. ad latitudinē. ad re/gnū electorū. ad multa milia ⁊ freq̄ntiā an gelorū. ad dulcedinē mirabilē ⁊ intermia/bilē. ad longitudinē dierū in ſecl'm ſeculi. ad deſideratū finē oīm fruitionū ⁊ appeti tū cordiū. ad reqem ⁊ pacē ſecuriſſimā. ad iocunditatē ⁊ exultatōem ameniſſimam. Que breui quodā verſiculo q̄ cātat in fe/ſto ſctē crucis. pulchre tāgunt Serui cru cis crucē laudēt. qui p crucē ſibi gaudent vite dari munera Quia ergo vita xp̄i crux fuit/ dꝫ vita xp̄iani etiā crux eſſe. Et m'lto mag' vita monachorū clericorū. ⁊ oīm re ligioſorū in cruce erit. Extra crucē nō eſt ſal⁹. pter crucē n̄ venit ad regnū xp̄i Opor tebat pati xp̄z. ⁊ reſurgere a mortuis ⁊ ita intrare in glām ſuā. Si aliā viā q̄rim⁹/ er ram⁹/ ⁊ in pditōem ducimur. Et q̄ crucez fugere cupim⁹ in mediū lacus ardētis pi/cis ⁊ ſulphuris incurrem⁹ Crux nr̄a/ eter no cruciatui ꝯpata. eſt delectabiliſſima. la bor nr̄. ꝑpetua reqe donāda leuiſſim⁹ eſt. Frangere volūtatē ꝓpriā/ crux eſt. ⁊ forte q̄ maior vix ē. ſꝫ in īferno q̄s vnq̄ vl'ī mimo ſua volūtate vtit cū ſp q̄ nolit pati cogat q̄ voluerit nūq̄ accipiat. Fili inq̄t recor dare q̄ recepiſti bona in vita tua. ⁊ lazar⁹ ſilr mala. Comediſti bibiſti ⁊ ſaturat⁹ es nimis. Meliora ⁊ delicatiora elegiſti tibi veſtimēta ⁊ ornat⁹ es. Riſiſti. cātaſti. ſalta ſti. pre leticia. nec phibuiſti cor tuū a volu ptatib⁹. ſꝫ q̄cūq̄ libuit. ſine ꝯdictōe im/pleſti. Et hec extiſtimaſti ptē tuā. ⁊ regnū tuū. ⁊ glām tuā. nec de lazaro quicq̄ cogi taſti. quantū egeret. quantū pateret. q̄ntū infirmaret. Recordare ergo fili. q̄ recepi/ſti bona in vita tua. ⁊ lazar⁹ ſilr mala Nūc autē hic ꝯſolat. tu vero cruciaris Ille duꝫ viueret crucē habuit ⁊ ad modicū ſpaciū ſe ſuſtinuit. tu duꝫ viueres. celū tuū in tra habuiſti ⁊ libēter vitā ī delicijs ptraxiſſes: ſed nūc ille nec penā corpis nec aīe patit. ſed in reqe beata letat. tu vero ⁊ mō crucia tū in aīa habes. ⁊ poſtea ſiml' in corpore ⁊ aīa torquēdus condēnaberis Hec me/ditare inter tētatōes tuas ⁊ dn̄o aſpirante ceſſabit earū ipetus. Nā ſolet ardor ardo/re expelli. ⁊ labor labore grauiore minui. Sta ergo in loco iſto quē elegiſti. ⁊ eleua pacie clipeū ꝯ ictus tētatōnū. mori eligēs magis q̄ cedere antiq̄ hoſtis vexatōibus Qui vicerit ait ſpūſſctūs. faciā illū colum nā in padiſo dei mei ⁊ ſcribā ſup eū nomē pr̄is mei nomē ciuitatis noue hirl'm. In ſup ſctōrū exēpla intuere. ⁊ eorū ſuffragia iugit q̄re Memento q̄ntū ſcti p vita eterna laborauerīt. in q̄ nūc cū xp̄o ſine fine regn̄ tes gaudēt Quāto in mūdo deſpectiores ⁊ paupiores fuerūt/ tāto nūc glioſiores ⁊ nobiliores in celo fulgent. Propt amorē igit xp̄i/ ⁊ locus ⁊ ſtatus īferior ſp pl⁹ pla/cere dꝫ. ⁊ dulceſcere cordi tuo. q̄ vanitas ē/ in hac vita aliq̄d appetere. Quāto in īfe/riori ⁊ hūiliori ſtatu q̄s fuerit/ tāto verius ſepe bona agit. ⁊ facilius habita cuſtodit Si alij pcedūt nos/ q̄d ad nos. Sequa/mur ihm hūilitate ⁊ ſimplicitate ⁊ nō cu remus hūanā vanitatem. Nos ꝓpter xp̄m ſtulti ignobiles ⁊ infirmi. Nos ꝓpter illuꝫ libēter ſimus abiecti ⁊ nouiſſimi reputati Ego inq̄t ſum vermis ⁊ nō homo obpro briū hoim ⁊ abiectio plebis. Que maior

glořia q̄ȝ cū xp̄o gloriari in cruce. Que ma
ioř conſolatio cordis. q̄ȝ portare viuentē
imaginē crucifixi? Confortare igitur ⁊ eſto
robuſtus. ⁊ ne timeas qꝛ ego tecū ſum vt
liberē te dicit dn̄s. Compaſſus tibi locu
tus ſum tanq̄ȝ infirmo vt pariter in dn̄o cō
ſolati. p ipm̄ cōualeſcamus in ipſo. amē.

Epiſtola de conuerſione ⁊ pſeuerantia in bono propoſito.

Dilecte frater / intime cōgaudeo ti
bi qꝛ inueniſti locū deo ſeruiendi
Sit dn̄s noſter ex hinc bn̄dictus
q̄ te dignatus eſt vocare ad ſuū ſeruitium
Agnoſco hāc vocatiōeȝ donū dei eſſe. qm̄
nō ex meritis tuis ſed ſm̄ miſericordiā ſu
am / de ſeculi vanitatibꝫ te eripuit. ⁊ in ele
ctā ſocietatē pduxit. vbi audires atq̄ȝ ocu
lis etiā cerneres / q̄liter illi ſuires. Quam
multi diuites nobiles ⁊ potētes / quā mul
ti ſapiētes lrāti ⁊ famoſi adoleſcētes ī hoc
ſeculo miſerabil'r fluctuāt ⁊ abicere iuguȝ
dyaboli a ſuis ceruicibꝫ nō pualent. nec il
lo ſpū adhuc mouent̄ vt ſeculo renunciēt
O vanitas vanitatū. mundū diligere: ⁊
que dei ſunt minꝰ curare. venit tp̄s veniet
cito tp̄s qn̄ oēs ſeculares ⁊ carnales dele
ctatōes / ſil' finē hēbūt. Et tūc relinquēt vl'
inuiti pn̄s ſecl'm q̄ mō volūtarij nō ſunt /
abrenūciare pōpis eiꝰ. Tu āt dilecte frat̄
maiorē grāȝ a dn̄o accepiſti. qꝛ int̄ tot ſo
dales tuos / a multis piculis corpis et aīe
a laqueis diaboli es pſeruatꝰ ⁊ in loco ap
to ad ſaluādā aīam tuā conſtitutꝰ. O quā
tas grās deo debes q̄ tibi regnū ſuū pme
rendū obtulit / qd̄ diues pecunia poſſide
re nō pt. Et q̄ȝ mirāda dei grā vt inualidꝰ
⁊ imperitus. ſanctoꝝ viaȝ fortiter ambulet.
quā robuſtꝰ ⁊ doctꝰ vir ſeq̄ valet. Recogita
vbi nā ſunt olim tecū ſtudētes. vbi illi fa
miliares ſocij cū quibꝫ viuere ⁊ ludere ſm̄
carnē dulce erat. cū quibꝫ pegrinari in re
motis ptibꝫ nō amore xp̄i ſȝ cupidine tpa
lis pceſſus et lucri / iocundū tibi videbat̄:
q̄ȝ multi iā obierūt q̄ȝ multi etiā vagi in ſe
culo remāſerūt. Bene de ipſ̄ cū ſctō moy
ſe dicere potes cōſideratis finibꝫ eoꝝ. Uti
nā ſapent ⁊ intelligerēt ac nouiſſima pui
derēt. Audiſti alios romā pgere ⁊ p bene
ficijs laborare: alios pariſius reſidere ⁊ ad
magiſteriū tendere: alios pceptis dignita
tibꝰ ⁊ platuris / in medio ppl'i iā exaltatos
eſſe. Tu āt quid? Grās deo qꝛ nihil horū
attēptaſti ymo ⁊ propt̄ xp̄m iā veluti ſter
cora iſta mūdana culmina ⁊ gaudia repu
tas. adieciſti etiā teipm̄ cōtemnere. loq̄ns
cū beato Dauid. Elegi abiectꝰ eſſe in do
mo dei mei magis q̄ȝ habitare in taberna
culis peccatoꝝ. Tu itaq̄ȝ elegiſti hodie do
minū deū in patrē cui ſuire regnare eſt. p
quo humiliari in pn̄ti ſeculo / eterne exal
tatōis tibi cauſa erit. p̄ro illo. labor reqes
penuria diuitie. cōtemptꝰ honor. tribula
tio ꝯſolatio. infirmitas robur. meror: gau
diū tibi ſemp ſit. Et quo puriꝰ ⁊ ardentiꝰ
eum amaueris / eo viliora trena oīa cenſe
bis. Caue tamē cariſſime ne aliqn̄ per
mittas maligni ſpūs ꝯſiliū intrare cor tu
um. vt ꝯtriſteris qꝛ amicos ⁊ ſocios reliq̄
ſti. ⁊ quia ipſi iā magni dn̄i effecti nunciā
tur. ⁊ tu adhuc pmanes in innocētia tua.
Noli audire eos qui te in aliā viā conant̄
trahere. ⁊ dicūt: vſq̄ȝ quo ſic trāſies? ⁊ qua
re ad altioris ſtatꝰ gradū nō tēdis? nec ali
ud opꝰ inchoas vn̄ alijs etiā aliquē fructū
feras? Solet enī diabolꝰ poſt aliq̄ tpa cō
uerſiōis / temptare ſeruū dei de pteritis re
bus in ſeculo. de amicoꝝ viſitatōnibꝫ. de
multoꝝ ſocioꝝ ſuoꝝ ꝯuerſatōnibꝫ / q̄tinꝰ
talibꝫ cogitatōibꝫ eū retrahere poſſit ad ſe
culū. aut impedire a pfectu ⁊ ab obliuiōe
mūdanoꝝ. Sed crede expertis / nocet ſer
uo dei memoria ⁊ retractatio vite ſecularꝭ.
qui nōdū plene ſibi eſt mortuꝰ. Nocet eti
am pſuaſio blanda multoꝝ loquentiū de
altiori gradu. ⁊ meliori loco q̄ veluti ſapi
entes / prudēter conſulere volūt. ſed ſenſuȝ
xp̄i / in abiectiōe ⁊ humilitate / in fuga mū
di ⁊ tenore artioris vite nō habent. Nam
nudū xp̄m ſeq̄ aut recuſant aut pigreſcūt
incipe. Ne videant̄ primis ſolaciū ſubtra
here. Et quia grām nō ſentiūt quibꝫ deus
ſibi ſeruiētes ⁊ oīa relinquētes imbuit ⁊
confortat / durū ſermonē hūc eſſe dicunt /
oībꝫ amicis ⁊ rebus proprijs abrenūciare.
Et ſicut ipſi ſapiūt. ita ⁊ alijs libēter pſua
dent. Sed ꝯ tales loq̄tur ſentētia ſaluato
ris. Cauete inq̄t ab hoībꝫ. Multi enī ſunt
q̄ pulcris ſermonibꝫ / ⁊ aptis (vt ipſ̄ vide
tur) rōnibus viā leuē ⁊ planā ꝯmēdare ſci
unt. ⁊ hoīem imp̄itū q̄n̄q̄ȝ iuſtificāt ⁊ lau
dant atq̄ȝ p tales ſmones / bene pficientē
⁊ firmit̄ ſtantē / q̄n̄q̄ȝ vacillare faciūt. Ue
runtamē deus conterit dentes eoꝝ in ore
ipſoꝝ qꝛ iuxta iter ſanctoꝝ nō ambulant
neq̄ȝ loquūt̄. Nō veniat aīa mea in ꝯciliū

eorū. ⁊ domꝰ eorū lōge ſit a me. ¶ Ideo q̄ꝫ
frater dilecte nunq̄ꝫ placeat tibi talia audi
re ⁊ multominꝰ credere velis. Siue enī dia
bolus inſtigat ſiue hoīes fabulent̄. qđ in⸗
cepiſti i eo ꝑmaneas obſecro. Recurre ad
euangeliū ⁊ optimū audies remediū. Qđ
prodeſt homī ſi lucret̄ vniuerſum mūdū/
ſeipm autē ꝑdat. Hoc apud te ſemꝑ retine
⁊ cuiꝰ vis manꝰ pugnauerit cōtra te. ſcuto
euāgelico vtere. ¶ Sed ſolēt quidā hoīes
ſine ſpū ⁊ ſcia dei obijcere q̄ñ q̄ꝫ ſeclo renū
ciantibꝫ. Ergo q̄ in ſeculo ſunt ꝑibunt. et
vos ſoli ſalui eritis. Aut nō pt aliq̄s veni
re ad celū. niſi ita viuat ſicut vos viuitis.
Quid fabulamī ſic iniuſte cōtra deū ⁊ ſer⸗
uos dei. Neq̄ꝫ hoc xp̄s dixit. neq̄ꝫ ſerui eiꝰ
ita locuti ſunt. Bñ facite iuſte viuite. ⁊ mā
data dei cuſtodite. ⁊ nemo vobis ſalutem
negabit. Ad hec illi iterato. Mandata in
quiūt vellemꝰ ſuare. ſed nō poſſumꝰ. ſi de⸗
bemꝰ lucrari victū ⁊ neceſſaria vite/ opoꝛꝫ
nos ſepe cōtraria agere. Qui cū ſeculo cō
uerſamur/ ſecularia negocia quō cauebiꝰ
Si iſta ꝑfecte cōſideratꝭ/ ⁊ ꝑicula atq̄ꝫ fal
lacias mūdi nō ignoratis. qđ ergo oblo q̄
mini q̄ꝛ ſui dei mūdū fugiūt. ⁊ monaſte⸗
ria deuotorū aut cōgregatōnes intrāt. vt
deo ſine tali impedimēto ſeruiāt. Si imi⸗
tari nō vultis aut nō valetis/ ad minꝰ con⸗
gaudere ⁊ adiuuare bonos ꝓ veſtra ſalute
deberetis. Sꝫ nō plus fratꝫ de iſtis q̄ꝛ nec
talr̄ loq̄ntes excuſatōem hñt de pctīs ſuis
Cōſtant̄ igit̄ age. xp̄s q̄ tibi incipe dona⸗
uit. ipſe ꝑficiet cōſolidabitq̄ꝫ. in finē ꝓpo⸗
ſitū tuū. Ecce tp̄s breue. mors incerta. oīa
caduca in mūdo ⁊ vana. Multi iam in ſe
pulcrꝭ ferent q̄ diu ſe viuere eſtimabāt. Re
ceſſerūt a mēoria hoīm q̄ in oꝛe verſabant̄
oīm. Colit mūdus pñtes. abſentes neſcit
deſerit moriētes. Beatiꝰ ergo ꝯtēnere fal⸗
lacē ⁊ ſeq̄ veritatē q̄ nobꝫ ꝑit ꝯcedat vitā et.

·R· ¶ **Epiſtola de pia memoria defunctorū** :-

Multū iam tp̄is ꝑterijt dilecte fratꝫ
q̄ decreuerā aliq̄d ꝓ pia memoria
defunctorū caritati tue inſinuare
⁊ maxīe ꝑntū noſtrorū ⁊ amicorū ſpecia⸗
liū. oīmq̄ꝫ deuotorū quorū noīa deꝰ in li
bro vite ſcribere dignet̄. ⁊ inter ſctōs ſuos
collocare aīas eorū in celis/ ſicut ⁊ corpo⸗
ra apđ nos ſepulta ſunt in terris. ¶ Nos
debemꝰ libēter ꝓ eis ⁊ pro oībꝫ fidelibꝫ de⸗
functis oꝛare. q̄ꝛ hoc opꝰ ſumme caritatis
eſt ⁊ mīe. Sicut igit̄ nobis ſubuenire poſt
moꝛtē deſideramꝰ/ ita ⁊ eis quantū meliꝰ
poſſumus dño opitulāte ſubuenire labo
remus. Qui enī ꝓ aīarū liberatōe fidelis
⁊ ſedulus fuerit. nimirū ⁊ ſibiipi plurimū
proficit. cū pro talibꝫ oꝛās neq̄q̄ꝫ ſe ſpoli⸗
at fructu oꝛōis. ⁊ inſuꝑ ſibi recoꝛdatiōem
moꝛtis adducit. ⁊ vix ſine ꝯpūctōnis grā
ad ſolita redit. ſciens q̄ꝛ oēs viaꝫ vniuerſe
carnis ingreſſuri ſumus. ⁊ qđ illi iā exple
uerūt/ certiſſime ſibi cōſtat futurū. ¶ Oꝛe
mꝰ igit̄ ꝓ caris noſtris. q̄ꝛ pꝰ modicū ipos
ſeq̄mur. ⁊ cū meliꝰ habuerint. oīno in ea⸗
dē neceſſitate recoꝛdabuntur noſtri. Non
ſit fides noſtra oꝛe tenꝰ. neq̄ꝫ q̄ i facie ſunt
reſpiciamꝰ. ſed dilectiōem faciamus ſiue
pñtes ſiue abſentes coꝛpalr̄ fuerimꝰ. Cari
tas enī nunq̄ꝫ excidit. ⁊ q̄ ſe in veritate di⸗
ligūt/ ſeipſos obliuiſci nō poterūt. In ne
ceſſitate probat̄ amicus fidelꝭ. Etenī impi
um ⁊ crudele nimis/ ſi videas fratrē tuum
aut coꝛdis tui amicum. carceri traditū vel
flammis iniectū/ nec mouearis ad fletū. et
cū manū poꝛrigere poſſis/ nihil agis cari
tatꝭ. at etiā ſi loq̄ aliq̄d ꝓ eius quiueris li⸗
beratōe clauſo ꝑtrāſeas oꝛe. ¶ O fidelem
ſamaritanū/ qui viſo hoīe vulnerato a la⸗
tronibꝫ ⁊ expoliato/ mīa motꝰ eſt. Heu heu
pīcernarū magiſtro/ q̄ oblitus eſt ioſeph
ſui interp̄tis/ cuꝫ de carcere eſſet eductus.
Sic timeo q̄ multotiēs cōtingit. cum ali
q̄s amicorū obierit ⁊ ꝓ ſe inſtāter oꝛare pe
tierit/ ac fidei viuentiū ſe ꝯmēdauerit/ q̄ ñ
nunq̄ꝫ obliuionē accipit. aut ꝑuā ⁊ tardaꝫ
ſentit aduenire expiatiōis hoſtiam q̄ꝫ ſpe⸗
raſſet. Propt̄ qđ dilectiſſime. meipm et te
pariter āmoneo vt pietatis oculū frequē⸗
ter dirigamus ad memoriā defunctorū. ⁊
quicq̄d ꝓ eorū abſolutōe nouerimus pro
deſſe/ deuota exeq̄mur feſtinatōne. ponde
rātes q̄ꝫ graui tenent̄ toꝛmēto. ⁊ quia niſi
purgati fuerint/ ad req̄em trāſire nō pñt.
Eorū etenī ꝯſolatio/ maxime in xp̄i meri
tis ⁊ ſctōrū ſuffragijs ⁊ fideliū cōſtat obla
tionibꝫ. Simus ḡ feruētes ad ſoluēda be
neficia ſalutaria ⁊ deuote oꝛemus pro eis
generalr̄ ⁊ priuati. Attente vigilias lega⸗
mus libēter ⁊ ſepius ad miſſam miſtremꝰ
⁊ cum ſacerdote vota labioꝛū noſtroꝛū in
conſpectu veri ⁊ ſummi ſacerdotis offera⸗
mus. qui eſt hoſtia digniſſima ad exhau⸗
riendum oīm pctā. In illa hoꝛa dum xp̄s

in altari inter manus ſacerdotꝫ deo patri
pro ſalute viuoꝝ ⁊ defunctoꝝ offertur. te
ipm cura cū omib⁹ tibi in orōe cōmenda-
tis/offerre in acq̄ſitōem ⁊ poſſeſſionē per
petue ſalutis. ⁊ vt oēs ſint pticipes huius
precioſiſſimi ſacrificij q̄d imolatuꝫ ſemel
in cruce/ ſufficiēs eſt preciū pro peccatis
totius ſecli. habeas tūc ſpecialem memo-
riā coꝝ q̄ tibi ſunt ꝯmendati. ⁊ recita noīa
coꝝ in pn̄tia xp̄i. ⁊ reuerēter ac deuote ſe-
pius flecte genua cordis tui vbi conſiſtis
ante fontē miſerationū dn̄i. ¶ Quotiēſcū
q̧ etiā te ad pceptōnem corpis xp̄i prepa
ras/ ⁊ pceptū tecū habes/ eſto queſo mēor
fideliū defunctoꝝ ⁊ implora tāto ardēti⁹
miſericordiā ei⁹, quāto certius retines in
te pignus eterne redemptionis. Sepe de
mane. ſepe de veſpere. ſed in labore et tem
pore ſcripture. cariſſimorum tuorum re-
cogita obitū. quō habeant ⁊ q̄ūo aliquid
facias p eis. q̄d ipſis pt prodeſſe ⁊ tibi ni
hil obeſſe. ¶ Anteq̄ꝫ comedā/ ſuſpiro ait
ſanctus Job. Ex quo verbo/ pietatis tibi
⁊ cōpaſſiōis innuit̃ opus: vt nunq̄ꝫ cibuꝫ
corpalez ſumas/ niſi prius fidelib⁹ defun
ctis aliquam ſpiritalē elemoſinā mittas.
Ego noui aliquoꝝ talē eſſe cōſuetudinē
qui ſigno refectorij facto/ ſe expediūt ⁊ va-
cant orōi ad refrigeriū animarū fidelium
quoꝝ elemoſinis ſuſtentant̃. ⁊c.

¶ Finiunt epiſtole.

·S· Incipit tractatus

eiuſdē de paſſiōib⁹ aīe edit⁹ āno. m. cccc. ix

Paſſionū feruorē. effectū ⁊ origi
nē cognoſcere/ prodeſt anie ad
deuotōis ſcolā vocate. ¶ Sane
queādmodū ſumma vicioꝝ eſt
trāſiſſe in affectū malicie/ ita vt ipm iā viti
um ex intimo ſenſu placeat: ſic culmē vir-
tutis eſt/ trāſiſſe in affectū iuſticie. Affect⁹
vero/ vl' eſt paſſio ab agēte derelicta in po
tētia cognoſcēte: vel ſilitudinē hꝫ paſſio-
nis. Nō eſt autē deuotio ſine affectōe. Nā
deuotio q̄d aliō eſt/ q̄ꝫ extēſio vel eleuatio
mētis i deū p piū ⁊ humilē affectū. ¶ Rur-
ſus. oīs virtus cū ſit affectio moderata et
ordinata. viciū ex defectu modi ⁊ ordinis
in affectib⁹ pueniat: nunq̄d non ſalubris
erit affectionū paſſionaliū cognitio? Paſ
ſionū quippe ignorata q̄litate/ neq̧ virtu
tū/ neq̧ habituuꝫ imo nec ipſi⁹ hoīs neq̧
tentationū ſuaꝝ multipliciū/ poterit ſuf-
ficiēs noticia vel ars adipiſci. ¶ Quo pa
cto deniq̧ ſicut oportꝫ orabim⁹ mēte. ora
bim⁹ ſpū. iubilantes in cordib⁹ noſtris et
laudātes deū in pſalterio decacordo cū cā
tico in cythara? ſi deſiderioꝝ ⁊ affectionū
que ſuauē hanc armoniā reddere habent/
naturā ignorauerimus. ¶ Sentiūtur ab
idiotis ⁊ ſimplicib⁹ aliquādo experimenta
liter tales affect⁹ nec negam⁹. Veruntn̄ ad
ditio doctrine multū ꝯfert. ¶ Hac ꝯſide-
ratiōe pmoti ſunt ſcti pr̄es. noīati poemē
⁊ arſeni⁹/ i quoꝝ ore vix aliq̄d niſi de paſ-
ſionib⁹ aīarū/ ſermo verſabat̃. ¶ Preſentē
igit̃ materiā de paſſionib⁹ ⁊ eaꝝ conditōi
bus/ de cauſis ⁊ effectib⁹. de modo q̄ꝫ vten
di eis/ placuit ſub aliq̄b⁹ ꝯſideratōib⁹ per
tractare. Id q̄d reliquū erit (multa autē re
linquētur) inuenit̃ apud ſctm̄ Thomaꝫ
in prima ſcd̄e. vij. q. xxij. ⁊ deinceps. Addi
tis quos allegat doctoribus.

Prima cōſideratio

Paſſio eſt inclinatio q̄dā vel coap-
tatio ſeu ſilitudo ⁊ cōueniētia/ de
relicta ab agēte in paſſum. p quaꝫ
trahit̃ quodāmodo ipm paſſum ad agēs
aut eidē coaptat̃ vel aſſimilat̃ ⁊ refugit cō
trariū. ¶ Certe quemadmodū ignis gene
rans ignem ex aere/ relinq̄t in igne genito
caliditatē ⁊ leuitatē q̄ leuitas ſuo pondere
vel tractu mouet ſurſum ad ſimilē ignē. ⁊
dū illic eſt q̄eſcit. odit vero locū deorſuꝫ tā
q̄ꝫ ſibi non cōuenientē ⁊ refugit ipm neq̧
quietē hꝫ in illo. Sic homo ꝓportionabi
liter affect⁹ p amorē ad aliq̄d incliat̃ ad il-
lud. Et ſi nō habꝫ/ deſiderat ſeu cōcupiſcit
ipm. Et ſi adipiſcit̃ quieſcit ⁊ delectat̃ i eo.
Odit vero cōtrariū. ⁊ abhorret approxia-
tionē eius. et ſi ei coniūgit̃. dolet ſeu triſta
tur. ¶ Et he ſunt ſex paſſiōes tres reſpectu
boni ſimplicis. ⁊ tres ſilr reſpectu mali. p
ut infra docebit̃. amor. cōcupiſcētia. dele-
ctatio. odiū. fuga. dolor. vel inq̄etudo.

Conſideratio II.

Paſſio q̄libet inſeq̄t̃ cognitōem vl'
coniūctā vt in cognitiuis. vl' non
coniūctā vt i nō cognitiuis. ¶ Dꝫ
itaq̧ q̄dlibet ens naturale ſuas inclinatō
nes certas. tanq̄ꝫ rememoratū ⁊ directū ab
intelligētia nō errāte q̄ de⁹ eſt. Agit q̄ppe
de⁹ oīa tanq̄ꝫ bonū ſummū ſuipi⁹ diffuſi-
uū: ⁊ ꝓpter ſeipꝫ creauit oīa tāq̄ꝫ finis oīm.